

рите и смятат, че сред тях има московци.

Четата, мъчена от жажда, проявява майсторство във водене на боя и успява да отблъсне неколнократните атаки. При една от тях е повален турски големец. Увлечени в битката напред излизат Арсени Мартинов и Александър Василев, но са повалени от неприятелските куршуми. Насърчавани от Караджата, който внася бодрост навсякъде, четниците задържат позицията, без да допуснат неприятеля да се приближи. В сражението, продължило до към 18.30 ч. вечерта, четата излиза като несъмнен победител. Тя дава само трима убити – освен поменатите двама един от двамата тревненци Минчо Венков или Злати Ошенски, а няколко са ранени.

Турските загуби не са известни, но са много големи. Сред четниците се създава впечатление, че всеки когото повалят е убит, а такива са 40-50 души. Турските власти дават явно занижени цифри: убити 4 войника, 2 черкези и един селянин (башибозук) и ранен един офицер.

С прекратяване на огъня турците се прегрупират, за да вечерят. Те се събират на няколко големи групи главно от юг, а северната страна оставят почти без охрана. Четниците остават по местата си, като погребват главите на убитите си другари. През нощта 125-те решават да продължат пътя си, като пробият обръча от север. При изтеглянето, забравил раницата си, към мястото на сражението се връща Стефан Билчев. Изгубил четата, на другия ден е убит. В мрачината в землището на селото четата изгубва още няколко души. При някаква чешма, вероятно Сватската, са заловени Атанас Боздугански, Димитър Момчилов, Димитър Сирака, Иван Качето и Илия Тодоров, а е убит Злати Ошенски или Минчо Венков. По този начин всичките загуби на четата достигат 10 души. Това е цифра близка до тази, съобщена в доклада на Сабри паша – 11 души, макар според него плененият да е само един. Така или иначе четата излиза от землището на с. Караисен с около 118 души.